

Jezevec Chrujda bydlel
v noře uprostřed lesa
Habřince. Chrujda byl
široko daleko nejlepší
odborník na hrábání
podzemních nor, brlohů,
peleší a chodeb všeho
druhu. A tak si ho
sousedé vážili a uctivě
zdravili— Dobrý den,
pane podzemní staviteli!

Jenže jednoho dne se v lese
objevil papoušek, který uletěl
z klece ve městě. Nosil krásné
barevné peří, a ještě si ho pořád
natřásal a čechral. Všichni
najednou chtěli vypadat jako on.
V lese začalo platit, že čím je
kdo barevnější, tím je
taky hezčí.

Zvířátka spolu začala kamarádit
podle barev. I když se liška
s veverkou dřív nemohly ani cítit,
najednou všude chodily spolu, protože
se obě chlubily rezavými kožíšky.
Ještěrka s rosničkou tvrdily,
že nejhezčí je zelená, zatímco
bažant s medvědem do omrzení
vychvalovali hnědou.

Jen k jezevci Chrujdovi se nikdo
nehlásil, protože byl černobílý.
Nejdřív ho ostatní litovali, a žížala
mu dokonce nabídla, že když si obarví
bílé pruhy malinovou šťávou, mohou
spolu založit klub růžových.
Ale Chrujda žížale odsekl,
že se sám sobě líbí
přesně tak, jak je.

